

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ

ΟΤΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ
ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ

Στους τοίχους των σπιτιών αναδύονται υδροβία φυτά και τροπικά βρύα ποτισμένα με το σπέρμα θαλλερών εφήβων. Στα υπογεία της οικουμένης γεννιέται η λαχτάρα του ερώτα και λαμπούνε τα ματιά σου αγριο παθος. Εμβρύα σπερματά σηπονται σε στρογγυλες λεκανες, ωσπου το βραδυ -εχθεια πια- μπαίνουν σε υπογεια σηραγγα για το βαθυκολπο της θαλασσας. Στον κοσμο ακολουθαμε τη λοξη πορεια. Ομως οι εραστες των υπόγειων σπιτιων ακολουθουν το δικο τους δρομο. Με ματια κλειστα η ανοιχτα βαδιζουμε μαγνητισμενοι απο το οραμα του τεραστιου καλυκα: μοιαζει φρουτιερα κυματοειδης και ανεστραμμενη. Στηριζεται σε βαση αχανη κι απ το βαθυ της κολπο αναδυεται μισχος χυμωδης και λεπτος σαν κληματοβεργα. Στο βαθος ενας ηλιος διαλυμενος σε χιλια κομματια, επιπεδος στην επιφανεια τ ουρανου, βυθιζεται αργα γλιστρωντας στο χαος του καλυκα. Στον κοσμο πεφτει το πυκνο σκοταδι.

Τοτε οι εφηβοι βγαίνουν στους δρομους και περπατανε αναλαφρα: σχεδον χορευοντας στηριζονται γερα στις ακρες των δαχτύλων, καμπτουν το πελμα τους και ανεπαισθητα πατουν τη φτερνα. Βαση χυτης λαμπαδας που υψωνεται μνητική και ευπλαστη. Γερα σκαρια αρμενιζουνε στα πελαγα της πολιτειας, λεπτες καμπυλες μαρμαρα λαξεμενα. Ω, οι απεραντες εκτασεις, ολανθιστα περβολια στους προποδες του Ταυγέτου και ακυμαντες λιμνες που τρεμουνε ερωτικά στο πρωτο αγριγμα του ανεμου. Οι φραχτες του λαιμου αφηνουνε τα χεילה σου ελευθερα να κολουπουν γυμνα' γερνεις τα ματια σου -ο ηλιος γερνει- πρασινιζουν οι πλαγιες, το στομα σου μυριζει ελατο.

Επικληση στις ζωντανες αγίες

Μαρια του Μεταξουργειου, Αλικη της Φιλελληνων παρτε με γιο σας και μεγαλωστε με στα σπιτια σας με φαλλικα παιχνιδια κι ερωτικους χορους, κρυψτε με κατω απ το κρεββατια σας στις στοιβες των προφυλακτικων οπου φυλασσεται το σπέρμα της ανθρωποτητας.

Το προσωπο μου εξαγιωνεται στον ιερο ναο της Αθηνάς καθώς τα μηλα μου κρεμιουνται, τα χειλια κατεβαινουνε στις ακρες και ηρεμει το βλεμμα μου δαρμενου σκυλου. Υγρος αερας μπαινει στα ρουθουνια μου κι εξομοιωνομαι με λαϊκους αγίους που στεκονται αμιλητοι ντυμενοι μπλε η πρασινο, χρωματα του φθορίου. Η μανα μου βγαινει γυμνη στην ωραια της πυλη· η σαρκα απο τη σαρκα μου δινεται σ άγνωστους κι αγαπημενους σκυλους. Στα ματια της αστραφτει φως που βαφει κατακοκκινη τη σαρκα των εφήβων. Μεσα στις φλεβες τους κοχλαζει το νερο και γινεται αιμα. Ανοιγουν δρομοι της ζωης, αλογα ελευθερα καλπάζουν στ ανοιχτα και κολυμπανε στον αερα.

Σωματα —α— σωματα καθηγιασμενα, κοινωνοι των ακράντων αιδοιων, αιχημηροι κοινωνοι της μητερας θεάς, που μ ενα σας βλεμμα σπαζει τ αυγο απ τ ασπρο του τσοφλι κι ο κοσμος γεννιεται παλι στο φως σαν πρωι.

Πορνες σεπτες της Αθηνάς ξαναγεννηστε με σαν εμβρυο που βγαινει απ τον υδρο κλοιο της μητρας σας για να βυζαξω στηθος μανας πορνης.

(Σωματα α! σωματα ακεφαλα, τυφλά μεσ στο σκοταδι του μυαλου σας που τρωει τη σαρκα σας κι αφηνει τα οστα απογεγυμνωμενα).

Χερια λευκα μ ολη την αισθηση του κοσμου, κρατηστε με σφιχτα να δεσει ο καρπος μου και σεριανιστε με μεσανυχτα στους δρομους της Συγγρου, στα φωτεινα δρομακια της πλατειας· θελω ν ακουσω γλωσσα ζωντανου κορμιου που βγαινει σπαρταρωντας. Το φως μετατοπιστηκε στη νυχτα. Αλλαζει η ροη του κοσμου κι αναποδα γυριζει η ζωη μου.

Η μανα μου ειναι μια πορνη με μελη χυτα που τρεμουν σαν φυλλωμα δεντρου. Ο καρπος της ανοιγει, καθώς αερακι ζεστο σαν ανασα τη λουζω. Η κοιλια της φουσκωνει κι αγριο κυμα ξεσπα στο κορμι μου. Οι κορυφες των ορεων λογχιζουν τον ουρανο θολο· απ το κρανιο μου ξεχυνεται σαν πυον ο σαπιος εγκεφαλος. Το σωμα μου ευνοχισμενο κι αψυχο πλεει στη βρωμικη μπανιερα του μπορντελου. Χανεται ο κοσμος απ τα ματια μας· η μανα μου σπαραζει πανω στο κρεββατι και τριζοντας το σωμα της χωριζεται στα δυό αναμεσα απ τα ποδια της γλυστραω ξαναγεννημενος. Τα αθωα μου ματια ανοιγουν τους κοκκινους ηλιους.

Το σπιτι μου διχως παραθυρα και πορτες, ανοιχτο στους πεντε ανέμους μυριζει σπερμα και ιδρώτα. Στις καμαρες του ερωτα γεννιουνται οι κραυγες γυμνες, κομματια απ τη σαρκα της αθανατης πορνης. Γλειφω σα σκυλος το κορμι της κι η γλωσ-

σα μου ματώνει. Καταπινω το αιμα μου και μεσα μου φυτρωνουν
 χερια, μυωνες, ο ερωτας, φαλλοι και αιδοια που ξεπροβαλλουν σα
 φυτα απο τους πορους μου. Νιωθω τις ριζες τους μεσ στην κοι-
 λια μου.

(Οι ερωτικες κραυγες ειναι κομματια πυρινα που βγαινουν
 χωνεμενα απο κρατηρες ηφαιστειων. Ετσι αποκαλυπτεται η
 ομορφια του σωματος μεσ στους αιωνες απαλλαγμενη απο φαν-
 ταχτερους μανδυες.)

Τα ματια σου ανοιγεις στη σιωπη
 εκρηξη φωτεινη της μερας
 που καταυγαζει

βαθη αιωνια των νερων
 σισκια παθη.

Ριξε το βλεμμα σου
 ηφαιστειο ποταμο
 ν ανοιξει ρηγματα
 να διαμελισει το κορμι
 κομματια πυρινα
 να εκτιναχτουν στη λαβα.
 Γινομαι διαφανος στο φως
 καθως απο παντου ρεει το αιμα μου
 σε πυρινο ποταμι·

Τα χερια μου
 οι ωμοι μου
 ασπρα πουλιά
 λειωνουν στις φλογες.
 Μεσα απ τα ματια σου
 που ανοιγουν στη σιωπη
 γεννιεται αγιος Φωτεινος
 ο ποιητης του δρομου.

Καθως ανεβαινεις στο φως
 διαλυμενη η πυρινη σαρκα
 κομματια
 οι μηροι
 και τα χερια λευκα
 στις μασχαλες φυτρωνουνε δαση
 ζωντανευει στην πλατη σου
 ο κρυος αερας
 μυρωδια και ιδρωτα κορμιου

το κεφαλι σου γερνεις
και τα ματια πλανιονται ενα γυρο.
Με τυλιγει ανασα καυτη
στο κορμι μου η φλογα του ηλιου·
το αιμα ξεχυνεται
κοκκινη λαβα.

Ιπτάμενη ψυχη στο μουχλιασμενο αερα, σ αγαπω, κι αφη-
νω πισω μου τους ηρωες που περιμενουνε την εμπνευση σα σφαι-
ρα να τρυπησει το κορμι τους. Λευκο κομματι μαρμαρο το στη-
θος σου ανασαινει. Το φως διαλυεται μεσ στους αρμους σου
και διαθλαται.

Καθετο σωμα σε χωριζω σε κομματια και σε σχηματιζω : ψαρι
που σπαρταραει βγαινοντας στο ασημι, ασπρο πουλι ιπταμενο
του αφρου, στομα που μεσα του βογγαει η θαλασσα. Το στηθος
σου πλεει ακομα ολανοιχτο στο αιμα. Θριαμβικα εξαφανιζονται
τα δαχτυλα, λειωνουν τα ποδια σου και διαλυεται το λευκο
σου κρανιο.

Διχως μνημη κι οραματα βουλιαζουμε στα βαθη του φωτος...
Το σωμα μου ανθιζει σαν την ανοιξη στην αιχμη της δωδέκατης
ωρας, οταν οι δρομοι μου βρισκουν τον ομφαλιο λωρο σου και
ξεπεταγονται πανηγυριζοντας απ το κορμι σου. Σαρα, ω! Σαρα
που γευτηκες στον κολπο σου το αλλο πεος και γλυκαθηκανε
τα σπλαχνα σου ευλογημενα απ το παιδι που χες γεννησει!

Περιφερω το σωμα μου στις γωνιές και στο κεντρο τριγώ-
νου με πλευρες νοητες, ωσπου οι κορυφες περιδινουμενες ανακυ-
κλωνουν τις ευθειες κι ο ερωτας σαν στροβιλος με συνεπαιρνει.
Στα χερια μου κρατω τρυφερα το γιο μου κι ακολουθουμε δια-
χρονες φωνες μιας αλλης μητρας οπου το βλεμμα μου σαλευει
αργα στα φωτεινα νερα της. Σωμα αθωο και γυμνο, χωρις το
βαρος μου, πλεω στο μητρικο κενο· δοξαστικος του γαλαζιου
πλαγκτον που κινειται στο χαος, ο δοξασμενος των υγρων σου
ματιων, εκμαγεια της μητρας που πεφτουν πανω μου με δεος
ιερο. Οι πυλες της ζωης παραβιαζονται, κυκλοι παλλομενοι
απλωνονται στην επιφανεια του νερου κι ο γιος μου τρυφερος
σαν αγγελος καταλυει τις ευθειες· μεσα στα ματια του χαρασ-
σονται κεντρα ερωτικα και ανεπιπεδα της εξουσιας. Που βρι-
σκονται τα δυό σημαδια που οριζουν τις ευθειες; ημαρτον, με
λογικη καθορισμενη που υποσχεθηκε να ενωσει τις παραλληλες
γραμμες μας στο απειρο: κόμματα, και τελείες· και παύλα.
Στα χερια μου κρατω τρυφερα το γιο μου. Το αιμα μου βαθαι-

νει κοκκινο και ξεπεταγεται απ το κορμι που τρεμει, οπως α-
ορατες εκρηξεις στις υπογειες στοες του κοσμου. Οι αδενες μου
υγραινουν τον αερα κι ευωδιαζει. Γενναια σωματα κατακυλουν
στις σκαλες κι ο ιερος τους μυθος με γενναει ξανα και μ αφανιζει.

Στην αγκαλια μου κρατω τρυφερα το γιο μου. Ο κοσμος
κλυδωνιζεται, τα σπλαχνα μου δονουνται ερωτικά, ζεστά νερα
αναβλυσουνε κι απο τα εγκατα της γης αναπηδουν σωματα δια-
πυρα. Περνώ μαχαιρι κοφτερο απ την καρδια σου κι ανιχνευω
τα σπλαχνα σου. Τα ματια σου ανοιγουν διαπλάτα, ηλιοι δια-
στελλονται καθως ανατελλω στο ωραιο σου στομα. Αλφα ανοι-
χτο και αφωνο, χαος αστραφτερο του πονου: το αλμα μου στη
χαωδη σου εκσταση.

Οταν βαθια, θαλασσινα νερα
μετατοπιζονται απ τους ανεμους
υπογειες φλεβες του ερωτα
αναταραζουν το κορμι σου.

Τα χειλη σου

εγκαρσιος σπαραγμος

που αποκαλυπτουν το βυθο

χαραδρες της αιωνιας σιωπης
κι ανεξερευνητες εκτασεις.

Σβηνουν στα χερια σου οι πληγες

απο τον ερωτα της νυχτας

κι ολα ξεχνιουνται

ασπρο πρωι

που ορμαει μεσα του

απο παντου το φως.

Λαμπεις μετεωρη στο διαφανο κενο

σαρκα απαστραπτουσα

σωμα πολυτιμο

με διασπαρτες ελιες στις γαλαζιες πλαγιες σου.

Αστραπες χαρακωνουν τη σαρκα μου, χειλια δικοτηληδονα
αιδοια (κι εξω πολιτικοι σχηματισμοι ανασκολοπιζονται αγρια
απο τους δολοφονους του Ζαππειου). Λευκοι αντιχειρες, θαλασ-
σινα χαλικια σε στομα βαθυ (απομακρυνουν βιαια το ενδυμα της
ηθικης μου — κλεισε το φως). Μουδιασμενα τα δοντια μου απ
το χασμα του τοξου βαθαινουν τους δειχτες που συσπωνται
στη γλωσσα μου. (Η επιμορφωση διαλυεται σαν νεφος κι απο-
καλυπτεται το στηθος μου γυμνο). Βυθιζω τα δοντια μου στα
λεια νυχια του μεσοδαχτύλου (κι οι φαλαγγες λυγιζοντας συν-

θλιβουν τη λογια Σφιγγα. Ο νοτιαιος μυελος πεταγεται απ τα σπηθια της σαν αιμα που μαυρο ετρεφε τα αινιγματα μου). Οι σαλπιγγες ηχουν στην πτωση του διαβολου και μεσα απ τους καθρεφτες με κοιταζει ο ποιητης καθως προσπερνω με φυσικη ανεση το ιερο τριγωνο του παραμεσου. Κρατω γερα στο στομα μου τα μικρα αναστροφα δαχτυλα (κι οι κλαδικες οργανωσεις ακολουθουν την πορεια του οισοφαγου). Τα ματια σου γιαλιζουνε στα νυχια' γονατα και μηροι ανθουν στους ωμους και λαμπει γυρω απο το πελμα σου κυκλος ζωδιακος σαν φωτοστεφανο. Σωμα τεράστιου πυθωνα τυλιγει το κορμι σου, διδυμο σπερμα της ομοφυλης μητρας.

Φωνες της νυχτας μ αλαφιαζουνε με («ξύπνια») και «θα γεννηθεις ξανα μεσ στη λευκοτητα της μερας οταν τα ιχνη μας φανερωθουν στη σαρκα σου σαν τεντωμενες ινες». Αχ! η ζωη που ανακατευει τον καιρο κι ερχεται ανοιξη και καλοκαιρι' ολα που αλλαζουνε τη λογικη κι ερχεσαι φευγοντας και φευγεις ο ερχομενος. Ολα μ εξαφανιζουνε και με γεννουν, γεννωμενα αλλιωτικα κι ερωτικα. Λευκος χορευτης στους δρομους, ενσαρκωμενος την κινηση, βαθυς σπαραγμος της σιωπης, των ματιων σου που βλεπουν χωρις να ξερουν γιατι' ανασαινω τον ερωτα, τη μακρινη παρουςια, τη γραμμη των ματιων που φτανει σε μενα ερωτικη των ανέμων, ζωη αληθινη εξω απ τον κοσμο, θαλασσα πλατιά, κινηση μικρη του χορτου και των φυλλων, θαλιά τομη και ωραια μερα' η ωρα τρεις με τη μερα στη δοξα της, ωσαννα! ωσαννα! ο αξοντας του κοσμου στο ζενιθ των σημειων. Σωμα λευκο και καθαρμενο, κοκκινο αιμα της γεννας λιμναζει στους πορους σου. Με τρεφεις το αιμα της μητρας που σε γενναει σε σπιτι αδειανο, ανοιχτο στα ματια του κοσμου. Μενεις και φευγεις και εισαι παντα εκει με φλεβες ζωντανες και δονουμενες. Σε διαπερνουν υπογεια νερα, ψυχρά και διαφανα, αεικινητοι αναλαφροι ογκοι, που ποτιζουν τα δεντρα. Σε τυλιγει ο αερας ζεστος, το σωμα σου, ασαλευτη υλη, ζωντανευει τους ηχους των δρομων και γεννιουνται τα ονειρα στις αχανεις πεδιαδες. Σε παιρνει η νυχτα. Το στερεωμα. Η θαλασσα σε καταπνιει.

Στους δρομους φυτρωσες σαν δεντρο και περπατω μαζι σου οπως ο πριγκηπας των κρινων' το σωμα μου παντου, τα ματια μου με σενα που γινεσαι μικρα κομματια ηλιος, βροχη απο φωτιες Μεγαλοσαββατιατικα. Στον παραλληλο δρομο πεταγομαι αλαφιασμενος. Κιτρινοι χωματοδρομοι της Κρητης που πανω τους λειωνει ο ηλιος' δροσερος ο αερας γιαλιζει κατάσπρος, πορεια σαλιγκαρου πανω στο χωμα, ωσπου αλαφροπατωντας φτανω στις βρυσες. Τρεχουν νερα μεσ απ τους βραχους και παι-

ζουν παιδιά με προσωπα σκληρα κι αντρικια. Το φως συνεχεια αυγαταινει' (με στειλανε, που λες, σ αλλη μοναδα κι ο,τι θυμαιναι ειναι μοναχα η προσπαθεια να φτασω τον κορμο του δεντρου πετωντας πετρες πισω του). Στο βαθος περναγες εσυ βυθισμενη στο νερο μεχρι τη μεση. Περπαταγες με δυσκολια, η ωρα ειχε προχωρησει κι ο ηλιος πια ανεβαινε ψηλα.

Το γελιο σου, το γελιο σου, λεω, και παω να κρατηθω. Τα ματια σου, φωναζω κι η μερα ανοιγει φωτεινη.

Ετσι καθως τρεχουμε καθετα στους φλεγόμενους ηλιους, ο ερωτας μάς πυρωνει τα στηθη, καθετοι βραχοι της ορεινης Αρκαδιας κι η αναμνηση που σε κανει να τρεμεις. Εξαφνα νατος ο Χριστος προαιωνιος, γυμνος, ξεσκισμενος πανω στα βραχια, γερμενος λοξα διχως αιμα, διχως τα ωραια του ματια, τυφλος και απογυμνωμενος, κουναι τα χερια του μπροστα στο κενο για εμποδια φυσικα και αορατα, ψαχνοντας κεντρα λαϊκα και ντισκοτεκ στο πλησιεστερο καμπινγκ.

Ω Οιδιπους της μικρης παραλιας με τις μεδουσες πλεουσες στα ρηχα, ω Οιδιπους ενσαρκωμενε στο υπεροχο Αρκαδικο αμφιθεατρο. Ο νυμφιος νεκρος με ματια ορθανοιχτα καταπινει το σκοτος. Η ματαιοτητα της ολέθριας βασιλίσσας φωταει το δρομο με καποιο φαναρι. Ο Χριστος, ο Χριστος, Κυριος των Δυναμεων, της μαυρης νυχτας και της αγρυπνιας σου που θα κρατησει χρονια. Εδω μας προλαβαινει η νυχτα. Ο Χριστος λειωνει στα ποδια σου και το πρωι τον πινουμε απομυθοποιημενο σε πηλινα φλυτζανια. Καφες μετριος στη φυσικη θερμοκρασια της ημερας. Που ητανε καφτη, που ηταν φωτεινη και ασπρη και μας τυλιξε με τη λεπτη δροσια του ο ερωτας.

Ετσι πεταμε αργα στ Αρκαδικα παραλια ακολουθώντας την πορεία της ασφαλτου, κι όσο κοντευουμε στον ηλιο τα ματια σου χρυσιζουνε. Μιαν αλλη μερα τα ματια σου θ ανοιξουν ηλιοι το πρωι, πουλιά στα ησυχα νερα και η ψυχη μου τρεμοντας θα λαχταρησει το κορμι σου που ειναι η ζωη που ειναι θανατος και ερωτας.

Η γλυκα σου ξεχυνεται στους ανοιξιατικους δρομους καθως περιφερεις το βλεμμα σου αργα κι ολα αλλαζουνε χρωματα, γαλαζια βουνα και πρασινα βαθια. Μεσ την απεραντη γαληνη σου θ αναστηθεις πρωι, σωμα επιταφιο, να οδηγησεις την πομπη που σε θρηνει πρωτομαχιατικα κατω απ τα παραθυρα σου.

Η αγωνια του ερωτα μας κυριευει, οπως αερας ξαφνικος που παρασερνει αδυναμο αερακι και πεφτουνε μαζι πανω στα

Βλεπω τον ανεμο, φωναζεις, κι αφηνεσαι μετεωρη απ τ ανοιχτο δεντρα, πανω στα νερα' συννεφο ασπρο σκεπαζει τα χορτα. παραθυρο για να πεταξεις σαν πουλι. Και πού με παν τα ματια σου ετσι θαλασσина στον ερωτα, φτερουγες ανοιχτες που λαμνουν στον αερα και λαμπεις διαφανο νερο αναμεσα στους βραχους' κοραλι του μοναχικου βυθου που πλεεις αφημενο.

Κορμι γιαλιστερο των βραχων, κι ασπρο του ηλιου που σε ξεγυμνωνει, «φως φανεν» στον ιερο γιαλο, στα μαρμαρα του Ποσειδωνα.

Οι δρομοι μενουν ανοιχτοι, πυλες του ερωτα στις μακρινες πολιτειες: ο σταθμος και τα κιτρινα φωτα της ομιχλης, το παρκο φορωντας κατάσαρκα τους νταλικερηδες στη μαυρη νυχτα.

Τα ματια σου τεραστια φωτεινα ανασυρουν εικονες χαμενες στα βαθη. Στις κογχες των νων ζωγραφισμενοι αγγελοι, αμιλητοι μεσ στους αιωνες, σχιζουν τους βραχους καθετα με μια ματιά κι αναπηδα αφριζοντας η θαλασσα. Φλεβες των βραχων, των σωματων οι φλεβες που μεσα τους βουιζουν ανεμοι του πελάγου' ζωντανευουν οι ηχοι της νυχτας κι αλλαζουν το σχημα των ανθρωπων. Το προσωπο σου γινεται βαθυτατη γωνία, σχισμη τ ουρανου κι απειρο φωτεινο στο γαλαζιο στερεωμα. Ο θολος του ναου γκρεμιζεται το μεσημερι κι ανοιγονται οι πυλες τ ουρανου, οταν οι αγγελοι αρχιζουν το χορο και λυγιζοντας το κορμι τους ανεμιζουν σαν αυρα. Οι μαυροι κυκλοι γυρω απ τα ματια μου στενεουν, δινες του ερωτα διαμελιζουν το σωμα σου κι υστερα ζωντανευει δυνατο κι ωραιο. Κυριε των Δυναμεων, ο καθημενος σε δωρικο κιονοχρονο, στηριζεις το θόλο τ ουρανου κι αναβεις τις νυχτες φωτιες στα ηφαιστεια της Σαντορινης. Γυμνες κορυφες των βουνων, οι δρομοι γυμνοι, τα ματια σου αστραφτερα εξαπτερυγα στα νησια του Αιγαίου. Μυριζω την αυρα σου θαλασσινη των αγίων που κοιμουνται γυμνοι και αορατοι στο ασπρο μου στηθος. Κι εσυ περπατωντας στο πληθος περιφερεις τη σепτη σου εικονα στα στενα καλντεριμια.

Τα ματια σου δυο κυματα
που ταξιδευουν στα νερα
δυο πηγαδακια ανοιχτα
στον ερωτα του κοσμου.
Οπου κοιτας
νερα και χρωματα και φως'
αφηνεις ιχνη του νερου
φλεβες της θαλασσας
πανω στην αμμο.

Σωμα γυμνο, ποταμι της βαθιας αγαπης, που παιι ωραιο
ως το θανατο, στηθη λευκα, γραμμες του κοσμου σ'ενα ηφαι-
στειο βαθυ· ανοιγει κλεινοντας σαρκα σκληρη σα μεταλλο, νερο

που ξεχειλίζει. Ξαναγεννιέμαι ανοιξη, μάτια να δω, να κολυμπήσω στα γαλαζία, αγνος στον κοσμο που ερχεται γυμνος κι αθως σαν παιδι. Κι αν κλαις, τα δακρυα σου νηματα απλωμενα της αγαπης φτανουν βαθια στα ματια μου κι οριζουνε τη μοιρα.

Σωμα γυμνο της υπερουσιας αμαρτιας, πλαταινεις ποταμος, κι ακολουθώντας ενστικτες ροες, βρισκεις τη φλεβα που σε τρεφει. Αχ! πως γλυκαινει η ζωη και φτανει αθουρβα στο θανατο. Ο πονος μου ωριμασε καθετο φως και πεφτει σα βροχη στ ασπρα σου χερια. Ο ερωτας διαθλαται στο στιλπνο σου σωμα, χρωμα λευκο επιφαινεται κι εξακοντιζεται θεηλατο στην αμαρτια του λογου. Στην αιχμη καρφωμενος του αξονα ο λογος κενος στους αιωνες.

Την εκτη μερα, κατάσπρος κυκνος κραζοντας πεθαινει κι η μερα ωδινάται απ τα χαραματα σαν διεσταλμενη μητρα. Μαυρος πεταγομαι ορθιος, η αγαπη μου τελειωνει. Ποταμια κιτρινα κρεμονται στον αερα κι ο ουρανός γιαλιζει μαυρος σαν ατσαλι. Μυριζει πυον σπαζουν οι πληγες μου μία - μία, κιτρινη αστραφτερη ουσια με σκεπαζει. Κατι πεθαινει αγρια και θαβεται, το φως καλπαζει κι ο αγερας. Ριχνω το σωμα μου στην κοκκινη φωτια. Χανομαι αραγε η ανασταίνομαι ξανα; Τα κοκκαλα μου τριζουνε, τωρα τ ακουω καθως μουγγριζει ο ανεμος· η γλωσσα της σιωπης, δαιμονισμενος θα πηδηξω στο αγριο τοπιο. Πεφτει η νυχτα, στα μαλλια μου η λαμπρη διαυγεια του κοσμου.

Ονειρο ηταν η αγαπη σ ανοιχτο ουρανο.

Την τριτη μερα το σωμα μου θα αποκαθλωθει και η βλενορροια θα λαμπει σταζοντας σα γαλα απο της μανας μου το στηθος.

